

handlingen, en Ubesindighed kan føre til en Stor-Lockout, en Stor-Strejke, og, jeg maa føje til, ogsaa den sociale Kamp har sine Emserdepecher. Dertil kommer, at for Arbejdsgiverne er den taktiske Stilling bedst, naar man kun kender Stor-Kamp og ikke den partielle Konflikt.

Staten har Interesse af alt dette, fordi, som sagt, Strejken har faaet Betydning ved den Følge, den kan have. Under en Stor-Lockout kan der meget nemt komme Optøjer — som der staar i den gamle Annal: Kaadkarlene var galne med Køller. Det kunde ske, at Ophidselsen blev saa stor, at den borgerlige Orden kom i Fare, og ærede Medlemmer ville forstaa, at en hvilken som helst Regering, ogsaa den, vi nu have, vil nedslaa et hvilket som helst Brud mod den offentlige Orden. Det maa den gøre i sin egen Interesse. Men jeg vil tilstaa, at det, at Statsmagten skal kaldes til for under en Strid mellem Samfundsklasser at bruges delvis til Fordel for den stærkeste af disse, er noget, jeg ikke ønsker; det maa helst undgaas. Ikke fordi jeg frygter Revolution, for jeg tror simpelt hen ikke, en Revolution er mulig i dette Land, hverken som vore Gader ere byggede, eller som vort Folks Temperament er. Vi faa ikke Revolution, vore Brand-sprøjter ere et tilstrækkeligt Vaaben derimod i vor Regerings Haand. Historien viser, at den eneste Revolution, der nu lykkes, er Militærrevolutionen. Hvis vore militære ville gøre Revolution, er det muligt, de kunne gøre det, som det er gjort i Grækenland og andre Steder, men jeg tror ikke paa, at en Folkerevolution kan føres igennem. Men selv om den kom, og det lykkedes for en 14 Dage at indsætte en anden Statsmagt, saa at vi skulde begræde de udmærkede Ministre, vi have, tror jeg dog — nej, jeg ved —, at Statsmagten i Konflikt med selve Samfundet og de Magter, der nu en Gang ere stærke i Samfundet, de bestaaende Institutioner og de bestaaende Forhold, vil blive den lille. Jeg gentager, at jeg ikke er bange for, at Følgerne af Lockout og Optøjer skulde blive Revolutionen. Men jeg frygter Optøjer, fordi det er uheldigt, at Statsmagten skal tvinges til at gribe ind imod en enkelt Stand, naar denne er i Kamp med en anden Samfundsklasse. Thi jeg

tror nu en Gang, at Statens Magt og Sikkerhed i meget stor Grad hvile derpaa, at alle Samfundsklasser have Tillid til den, at de alle tro: Den vil os noget godt, den er saa retsindig overfor os; men i det Øjeblik, Arbejderklassen kun i Staten ser den knyttede Politinæve, naar Arbejderne ere i Kamp med en anden Samfundsklasse, rystes denne Tro paa Statens Retfærdighed, maaske med Urette, men den rystes, og jeg ønsker, at Staten skal gøre sit til at undgaa paa den Maade med sine fysiske Magtmidler at blive Parti vore sociale Kampe.

Hr. Formand! Jeg skulde nu gaa over til et nyt Afsnit, jeg maatte vel ikke holde op for i Dag?

Formanden: Det ærede Medlem er maaske færdig med Indledningen til sit Foredrag?

Birck: Ja, jeg er færdig med Indledningen.

Formanden: Der er tilstrækkelig Tid for det ærede Medlem til at fortsætte Foredraget.

Birck: Skal Staten hindre, at Tilstandene under en Lockout antage en farlig Karakter, kan det gøres paa mange Maader. Den simpleste og naturligste er at afgrænse Stridsomraadet, blandt andet ved delvis at lovfæste Arbejdskontrakterne. Alle ere nu enige om, at den Tanke at fastsætte Arbejdslønnen ved Lov maa skrinlægges. Ingen ønsker at komme tilbage dertil.

Den anden Maade er at lovfæste Arbejdsbetingelserne. Der have vi allerede ved Fabriksloven taget store Konfliktmuligheder bort, f. Eks. ved Fabrikslovens Sundhedsregler og Regler om Børns og Kvinders Arbejde. En tredje Maade vil være at lovfæste Arbejdstiden. En almindelig Fastsættelse af Arbejdstiden kan intet af de borgerlige Partier gaa ind paa; her maa de store Lande give de smaa Eks-emptet. Jeg erindrer om, at min ærede Kollega fra Fredensborg (Johan Knudsen) og jeg i Fjor fremlagde Forslag om en særlig Lovgivning paa dette Punkt, med Hensyn til Arbejdstiden, hvor vi mente, at Staten kunde skride ind. Vi foreslog nem-